

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 11 жовтня 1980 року

№ 122 (2850).

Ціна
2 коп.

ЗАВТРА —

ВСЕСОЮЗНИЙ

ДЕНЬ

ПРАЦІВНИКІВ

СІЛЬСЬКОГО

ГОСПОДАРСТВА

ЯКЩО їхати з Кіровограда, то, поминувши Могутнє, вже бачиш на пагорбах, у долині над Висою велике село Каніж. Воно красиве, привітне, утопає в садах. Ніби кличе до себе й мальовничу центральну вулицю з гарними кам'яними будинками, з чудовою двоповерховою середньою школою, що червоніє на просторому майдані. Бачиш, милається нею, і зразу ж зринають думки: «Чим живеш ти, школо, які твої помисли, думи, мрії? Як ти, юно, продовжуєш славу лідів, що віддали життя своє за Радянську владу, за справу Леніна, славу хоробрих повстанців 1918 року, добру славу батьків?»

Широкий коридор. Другий поверх. У класах ідуть уроки — української мови, історії, математики, географії... Там — розповіді учителя, там — записи учнів і задачі, там — дзвінка відповідей учня, там — цікава співбесіда вчителя та учнів... Звичайна, звична, буденна, щоденна робота. Що зветься одним словом — навчання. Тільки ж згадай, з другого поверху, видніються село, ферми, поля. Там пильно, там вирує життя. А як цей острівець зв'язаний з ним? І ще ні з ким не зустрінувшись, ще ні з ким не поговоривши, починаєш діставати промовисту, красномовну відповідь!

На стінах коридора — стелди. Ось перший — «Вони вчилися в нашій школі». Цікаво, ким гордиться школа?

Павло Олександрович Григорчук — знатний комбайнер колгоспу імені Леніна, нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, орденом Трудової слави III ступеня. Микола Григорович Геринкул — передовий шофер, наго-

ВІРНИМ КУРСОМ

роджений медаллю «За трудову доблесть», знатна доярка Фросина Олександрівна Горлуз.

Другий — «Праця — їхній подвиг». На цьому — портрети Героїв Соціалістичної Праці Новомиргородського району...

Особливо хвилює стелда третій, де йде розповідь про юна, яка над усе любить працю. Коля Замрій, наприклад, живувал разом з батьком, Володя Івашківський, Толя і Юра Сердюки, Григорій Гвардій — після випуску пішли на трактор і комбайни... Імена, імена юнаків і дівчат, що вирушили в добру путь, що йдуть вірним шляхом.

2.

Директор школи комуністка Фея Миколаївна Клименчук — директор молодий, але вчителька з великим досвідом. Кожне її слово зважене, продумане: — Учням ми даємо міцні знання з усіх предметів. Жити тепер, працювати без знання історії, мов, математики, фізики, хімії, географії просто неможливо. Та наша школа — сільська. І тому у нас є свій найголовніший напрям. У всій своїй павчальній і виховній роботі орієнтуємо дітей на сільські професії. Керуючись вказівками партії, ми твердимо, що праця хлібороба така ж почесна й потрібна, як праця металурга, шахтаря, геолога, науковця. Ми орієнтуємо дітей на те, щоб вони знали техніку. Часто практикуємо зустрічі старшокласників із знатними хліboro-

бам колгоспу. Дружимо з передовим комбайнером Павлом Олександровичем Григорчуком. Погоштують і люблять діти. Для них він і вчитель, і наставник, і порадишник. Це взагалі цікава людина: добре знає фізику, літературу, всі машини. Якось він задушевно сказав школярам: «Я не поет. Але коли беру скибку хліба, я бачу рілля, засіяне поле, зелені озимини, сніги, і морози, стебло і колос... Я батько. Маю двох синів... Ростити хліб — це рівнозначно, що ростити дитину в щоденних тривогах і радощах. Повсякденна турбота про колосок переростає в любов до нього, до землі, до людей, зливається воедино з твоєю метою. І, мабуть, лише така єдиність приносить успіх хліборобові... Ростити хліб тепер — це значить знати і любити машини. Вони — наша зброя! Без неї ми нічого не вдіємо. І, думаю, вашим вірним курсом буде вивчення, відмінне знання техніки».

3.

Педагогічний колектив Канізької середньої школи всю свою роботу спрямовує на те, щоб прищепити учням любов до техніки, до сільськогосподарських професій. Справа ця дуже складна, використовуються різні форми роботи: вечори цікавих і необхідних селу професій, зустрічі зі спеціалістами колгоспу, походи в тракторні бригади. Та ж директор (Закінчення на 2-й стор.)

ВЕСНОЮ ЦЬОГО РОКУ В КОЛГОСПІ ОРДЕНА ЛЕНІНА «ЗОРЯ КОМУНІЗМУ» ПОВОАХАНГЕЛЬСЬКОГО РАЙОНУ ОРГАНІЗУВАЛИ КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНУ ЛАНКУ ПО ВИРОБСТВАННЮ ЦУКРОВИХ БУРЯКІВ. ОЧОЛИЛА ЇЇ КАНДИДАТ У ЧЛЕНИ КІРС ЛЮДМИЛА ВАСИЛЬСЬКА. НИНІ ІДЕ ЗБИРАННЯ ВРОЖАЮ. КОЖНИЙ ГЕКТАР ВИДАЄ ПОНАД 400 ЦЕНТНЕРІВ СОЛОДКИХ КОРЕНІВ.

НА ЗІМКУ Л. ВАСИЛЬСЬКА.

Фото І. КОРЗУНА.

Комсомолец Дмитро Гараба працює шофером у колгоспі імені Комінтерну Онуфріївського району. Під час жив він щодня перевозив збирання агрегатів 40—50 тонн пшениці. А нині Дмитро на бурякових плантаціях, там, де йде заготівля кормів для громадської худоби. Дмитро вміло експлуатує свого «газона», дає про економію пального. Шасіла його дорога, красива його робота. І виконує він її чесно.

Фото В. ГРИБА.

Завжди в строю

В ЧОРА в Кіровограді відбулася друга обласна конференція ветеранів комсомолу. Сюди прибули делегати від 25 міських та районних рад — представники більш як семитисячної армії ветеранів спілки, тих, хто й нині, залишаючись вірним ідеалам своєї юності, не пориває з комсомолом, чий приклад виховає і надишає сьогоднішню юнь.

За два роки, що минули з дня проведення першої конференції, виконано справді величезну роботу по комуністичному ви-

ванню молоді на революційних, бойових і трудових традиціях партії і народу. Тисячі лекцій, зустрічей, бесід з молоддю, де ветерани ділилися своїми спогадами про славі моменти історії нашого народу, роз'яснювали рішення XXV з'їзду партії, збирання матеріалів для обласного музею комсомольської слави — такі основні напрями роботи рад ветеранів. Особливо великий вклад у її здійснення вносять М. Я. Жердів, Л. В. Зайцев, В. Я. Кримський, І. Г. Ліщук та багато інших.

Конференція почалася з покладення квітів до пам'ятника вождю світового пролетаріату В. І. Леніну. (Закінчення на 2-й стор.)

ПІСНЯ РІДНОГО ПОЛЯ

ДЕСЯТУ осінь зустріла з своєю ланкою на врожайному полі лауреат премії Ленінського комсомолу Ніна Сабадаш. Майже стократний масив цукрових буряків розкинувся вздовж дороги — від густої лісосмуги до безіменної річечки. Звідси, з асфальтованої стрічки шосе, як з командного пункту, видно всю плантацію, що простяглася майже до горизонту.

Ланкова змахнула косинкою, і відразу ж заревли мотори машин, що стояли на краю поля. Наче попливли вони темнозеленими хвилями. Сьогодні у молодих механізаторів особливий день — почався найважливіший і найтрудомісткіший етап бурякового комплексу. Треба швидко скосити буйну гичку і без втрат зібрати буряки. Потім, коли перші автомобілі, завантажені ваговитими коренями, рушили на завод, ми підійшли до ланкової.

Це найголовніший наш урожай, — сказала Ніна. — От зберемо його і повністю виконаємо завдання п'ятирічки. Останні роки не балувала нас погода: то стояла посуха, то дощі зливали поля. Однак нинішній, мабуть, найважчий. Весна набагато забиралася. Потім пішли зливи, похолодало. Але ми виявилися сильнішими.

«Ми» — це двадцять вісім дівчат і два механізатори — господарі величезного масиву. Навесні вони посіяли буряки так швидко і так рівномірно, що єдиного приїздили повчались цього механізатори з сусідніх сіл. І все літо Ніна

з подругами викохувала рослини. Іам, де було особливо вогко і не міг працювати трактор, дівчата воучну обробляли кожний паросток, захищали його від бур'янів, оберегли від загибелі. Не раз допомагала їм доброю пороною колгоспний ветеран М. І. Весна, в якій у свій час Ніна прийняла ленку.

Сьогодні це найбільший у колгоспі імені Кірова комсомольсько-молодіжний колектив. Найвагоміший 600 центнерний урожай буряків, зібрала Ніна Сабадаш зі своїми подругами в рік роботи XXV з'їзду КПРС, делегатом якого вона була. Щедра плантація і нині. Але буряководи вирішили не тільки успішно завершити п'ятирічку «по валу», а й діти з кожного гектара якомога більше цукру. Досягти мети допоможе прогресивна потокова технологія. Ось у чому її суть: гичкозбиральна машина зрізає гичку. За нею йде комбайн. Він відрегульований так чітко, що корені без доочищення надходять у кузов автомобіля. Звідси прямий шлях на завод. Уцілюються операції, вираш у часі зберігає в сировині цукор.

Кожного року поповнюється ланка одним-двома новачками. Ось і тепер прийшла сюди після десятиріччя Майя Геодецька. І відразу активно включилася у роботу. А її дзвінкий голос тут же приєднався до дівочого хору. Одне з найбільших у районі господарств по праву можна вважати молодіжним. У ньому кожний четвертий трудовий колектив створили комсомольці. І визнаним лідером серед них є ланка Ніни Степанівни Сабадаш.

С. ШУМАХЕР,
кор РАТАУ.

Чемерівці
Хмельницької області.

Завтра—Всесоюзний день працівників сільського господарства

школи Ф. М. Клименчук викладає українську мову і літературу. Скажімо, ви знаєте іменник. Можна взяти речення: «Синій від виливу води поєд двір». Та вона залишає вола, а записує з дітьми речення про трактористів, комбайнерів і для переказів бере оповідання про їхню боротьбу за врожай, про їхні перемоги. А математики беруть для задач матеріал із життя колгоспу, геометрію закріплюють на полі. І так чи інакше діти знайомляться з працею тракториста, комбайнера, агронома, доярки, бачать їхню працю, переконуються, що вона важлива, потрібна, чесна; переконуються, що без трактора поля не зорати, без комбайна врожаю не зібрати, що машини полегшують працю на фермах. Зв'язок із життям міцніє, без нього неможливо навчання.

Класний керівник сьомого класу запросила на урок батьків своїх учнів. Розкажіть, поділіться думками про свої професії, про свої думки. І сорочку квітлив цікавої, невимушеної розмови посіяли чимало добра в серцях дітей.

— Раніше було закінчили хлопці чи дівчата середню школу і зразу в місто. А тепер і в селі жити добре. Отак і запам'ятай, Петрусь, слова батька. Тобі ще вийти. А я був би щасливим, коли б ти поруч мене ходив трактора в полі!

— Звичайно! Перед вами далека дорога. Вирушаючи в неї, людина бере хліб, інші речі. Вже відтепер думайте й ви про те, що взяли. Беріть передусім якнайбільше знань про машини, вчіться володіти ними...

До недавнього часу існувала думка, що мову про професійну орієнтацію слід вести в старших класах. Ніна Кирилівна Миколаєнко, вчителька молодших класів, сміливо ламає цю традицію. Про красу

хліборобської праці вона починає твердити дітям з першого класу! І добре робить. Зерна проростуть потім, але обов'язково проростуть! Учні дев'ятих і десятих класів для того, щоб вивчити трактор і комбайн, раз на тиждень їдуть у Мартопільський навчально-виробничий комбінат. І Феня Миколаївна часто буває там, не ви-

ВІРНИМ КУРСОМ

пускає з поля зору ні тих днів, ні тих учнів...

4. Педагогічний колектив щодня доводить учням, що слова О. М. Горького: «Саме в праці і тільки в праці велика людина» — повинні бути девізом їхнього життя, звертається до дітей словами В. О. Сухомилинського: «Ви господарі землі, густо політої кров'ю старших поколінь. Ви повинні піклуватися про те, щоб Батьківщина була могутньою та багатою». Педагогічний колектив завжди пам'ятає мудру вказівку Л. І. Брежнєва: «Комуністичне виховання передбачає постійне вдосконалення системи народної освіти і професійної підготовки. Це особливо важливо тепер, в умовах науково-технічної революції».

Це особливо важливо тепер. Учителі розуміють це і йдуть вірним курсом. Так як і правління колгоспу, партійна й комсомольська організації, сільська Рада.

Проводили в армію Віктора Гончара. Після закінчення середньої школи він працював у колгоспі, був трактористом, помічником комбайнера і про цього, комсомольця, полюбила добра слава. Про-

воджати його прийшло все село. Секретар парткому господарства Май Григорівна Гордієнко тоді сказала:

— Вручаємо тобі шапку з священною канішкою землею, политою кров'ю повстанців. На цій землі ведуть свій рід Гончари. На цій працювали твій батько і твої мати. На цій працював і ти ще з

му грошей вручити батькові.

5. Є ще одна прекрасна традиція в Канізькій середній школі. Останній комсомольський збір десятого класу. Подія зворушлива, радісна й трішки печальна. Десять років ішли разом, ділили все разом, і ось неминуча розлука, перед кожним стелиться свої шляхи. І в на тих останніх зборах, де поруч юних учителів, одне: звіт кожного десятикласника про своє навчання за десять літ, про свою поведінку, про те, що він бере в дорогу, що дала йому школа...

І як світяться раді очі у Фені Миколаївни Клименчук, у всіх педагогів, коли вони чувають уперше гордість: — Знаю трактор і комбайн!

— Опанував професію слюсаря. Відремонтую будь-яку машину.

— Буду оператором машинного доїння.

... Віктор Гончар прислав друзям листа. Скупого, неблагословного. Повідомило, що він відійшов боювої і політичної підготовки. Писав: для того, щоб бути добрим воїном, захисником Вітчизни, треба добре знати техніку.

Як же воно все перетворюється! Для того, щоб мати високі прожити, велику надію молока, треба добре знати техніку. І для того, щоб захищати Вітчизну, треба дуже добре знати техніку.

Ні, ні, це не красива розмова — на годину, на день. Живеш у селі — знай техніку! Тільки техніку, щоб бути господарем життя. А ті, що стануть поруч батьків і на зміну їм, теж учаться в школі. І як їм раз не сказати, що педагогічний колектив Канізької середньої школи, правління колгоспу імені Леніна, партійна й комсомольська організації, сільська Рада йдуть вірним курсом! Разом, у ногу в складній і важкій справі.

М. СТОЯН.

с. Каніж,
Новомиргородський район.

В ОСНОВІ — ДРУЖБА

що результати праці бригади складаються з результатів праці кожного, хоча й не це останній чинник їхньої роботи — бригада значно вище, ніж графік випередження соціальних коренів. Колектив вони перні за все тому, що і працюють, і відпочивають разом, мають спільні інтереси, уподобання.

Мені пригадуються цілорічні військово-спортивні змагання «Нумо, хлопці», де Віктор Єлагін, Олександр Мартинюк, Олександр Поліщук, Михайло Лизень та Олег Сердюк, Олександр Поліщук, Михайло Лизень та Олег Сердюк гідно представили свій районський колектив, завоювали в напруженій боротьбі першість, і одержали спеціальний приз. Усі вони — члени комсомольсько-молодіжної бригади, про яку йде мова.

Так, більшість хлопців Володимир Данилюк — спортсмен. А в їхній роботі це не дрібниця. Особливо стають у пригоді сила і витривалість, коли тривається попередбачена поїмка в дорозі. Як описано в дорозі. Як описано в дорозі. Як описано в дорозі.

Підвезли на завантаженій машині Олександра Поліщука. Нагадає на той момент Олег Сердюк. Разом розмонтували колесо. А саме, невідомо, чи не в цей час бригадир подбав про те, щоб технічна служба нашого підприємства доставила до місця події нові шини.

Прикладів таких можна навести чимало. Бо дорога була й лишається дорогою. І щодня трапляються події, які перевіряють на міцність ті зв'язки, що об'єднують хлопців у колектив. А вони від постійних випробувань лише міцніють.

Творча ініціатива в роботі — ось закон життя бригади. Виявляється вона в повсякденній роботі. Скажімо, працюють хлопці в північній частині району, в колгоспі імені Горького. І був випадок, коли в господарстві їм не забезпечили фронту робіт. Інші в такому випадку, можливо, повернулися б назад, до гаража, або стали б чекати на місяць, що буде далі. Та Володимир

Данилюк вирішив інакше. Знаючи, що в сусідніх господарствах не завжди буває достатньо транспорту, він узявся з'ясувати, де ж саме. Невадкові автомобілі вже завантажували в колгосп імені Леніна. Так було «врятовано» чимало робочих годин, виключено протії потужних грузовиків.

Зрозуміло, що хлопці гордіться своїм колективом, тим, що працюють у ньому. Нині їм доручено відвозити солодкі корені від нового високопродуктивного бурякопосаджувача, потужність якого — 360 тонн на годину. Щоб забезпечити його безперервну роботу, треба цеаб як посприяти. Лягають під колеса нові й нові кілометри доріг. Так нашеться слава історія здружжених комсомольсько-молодіжного колективу. Колективу, де один за всіх і всі за одного.

Ф. КОНСТАНТИНОВ,
секретар комсомольської організації Добровеличківського райсільгосптехніки.

Тетяна Малиш навчається в Олександрійському профтехучилищі № 1. Нині дієчина на практиці в колгоспі «Перше травня» Петрівського району. Вона, оволодіваючи професією електрика, старанно виконує доручення своїх наставників.

На знімку: Т. МАЛИШ.

Фото С. АНДРУСЕНКА.

ТРУДОВА ДИНАСТІЯ

ВЕЧІРНІЙ ДІАЛОГ

Юрко не вийшов, а виходив улетів до кімнати. І відразу до батька:

— Тільки що зустрів економіста Любов Данилюку Медвідь...

— Що ж тебе так схвилювало? — подікався Степан Деметрійович, неквапно виправив рушником руки (він теж щойно повернувся з роботи і змивав утому днів).

— Новиною порадувала. Виявляється, наш колгосп уже виконав п'ятирічний план продажу цукрових буряків державі.

— Знаю, Юрко, знаю. Понад 56 тисяч тонн продано їх за роки п'ятиріччя, зараз іде надпланова продукція. Батько поглянув на осяяне радістю обличчя сина і сміявся:

— А у тебе як справи?

— Гектар понад норму дав.

— Добре, добре. Що ж, хліборобе, мий руки та будемо вечеряти.

Згадавось батькові, що таким осяяним було обличчя Юрка, коли він повернувся зі школи з комсомольським значком на грудях. Подумав: «Перший рік після десятиріччя, а вже й норми перевищує на оранці, до серця приймає і радість, і

невдачі колгоспу. Справжній хлібороб виростає».

Степан Деметрійович Олександренко — бригадир тракторної бригади колгоспу імені Фрунзе. Його бригада — одна з кращих у Кіровоградському районі. Пастинишній, складної осені в господарстві без затримки підготувавши грунт під озими, посіяли їх на площі 1600 гектарів за 7 робочих днів. Тепер успішно збирають цукрові буряки, готують грунт під яри.

Щороку бригада поповнюється молодими кадрами. З допомогою досвідчених механізаторів вони незабаром стануть теж справжніми майстрами своєї справи. Навчався в школі, а вже будучи сільськогосподарську роботу виконує на «відмінно».

Тож і не дивно, що його обрали депутатом районної Ради народних депутатів. Сьогодні він піднімає зяб. Що не зміна, то гектар чи два зораного грунту понад норму. Таких же показників добиваються на тракторі Т-150 комсомольці Віктор Коваленко, Анатолій Шило та інші.

Більше половини під яри вже зорано, щодня рахунок зростає на 70—80 гектарів. Радіє бригадир успішам молодого поновлення. Як же не порадіти успіху власного сина! Радіє, та й промахів не прощає.

— Вмисля, Юрко?

А потім додає напівжарту, напівсерйозно:

— А запряга не забути умити свого трактора, бо щось зовнішній вигляд його мені не зовсім подобається...

В. ЦВЯХ,
Кіровоградський район.

Криворіжцям кажуть «спасибі»

Осінь негода змушує квапиться і буряківники, і оранці, і транспортники. Бо треба все вироблене доставити на приймальні пункти і в господарство без втрат. Чимало комсомольців і молоді колгоспники імені Свердлова Маловисківського району нині із зав'язанням працюють на заготівлі кормів для громадської худоби, зяблевій оранці, збиранні цукрових буряків.

На допомогу трудівникам стелю та водіння приїшли шофери Криворіжського

автотранспортного підприємства 2192. Як і належить робітникам, з волим працюють водії Леонід Громовий, Володимир Трошка та інші. Потужним автомашинам кожну уже доставили на цукрозавод по тисячі й більше тонн коренів. Соціалістичне змагання молодих шоферів очолює Леонід Громовий. Буряківники господарства щиро вдячні криворіжцям за те, що сирівина не залежується в полі.

І. ЖЕВАНІНСЬКИЙ.

ТРЕТІЙ рік існує комсомольсько-молодіжна бригада шоферів нашого підприємства, очолювана Володимиром Данилюком. Сьогодні в ній 10 чоловік. Переважна більшість — кадри перевірені, працюють-бо в колективі з першого дня. Ліше Григорій Офір та Віктор Єлагін прийшли у бригаду порівняно недавно. Але й вони трудяться парівні з усіма.

Працювати в цій бригаді парівні з усіма — значить, працювати по-ударному. І не шкодувати заради цього сил. Ось комсомольці Михайло Лизень, переможці змагання серед події грузовиків області, які перевозили сільськогосподарські продукти, — ветерани бригади, які, що тільки, значаю, це змагання підходять до молоді людини. Нинішньої осені він возить цукрові і колгоспу імені Горького, вдвоє перевищуючи доне задачі. Такий, як у Михайла, стали роботи характерні і для Володимира Данилюка, Олега Сердюка, Миколи Коліни та інших хлопців.

Разом усі вони — колгоспники і не тільки тому,

Американські «срадивки» та «інструктори» в Сальвадорі керують каральними операціями проти народних мас. Серед них є й «спеціалісти зі стажем» — ті, хто брав участь у війні проти В'єтнаму. Як повідомляють із Сальвадору, в таких операціях акторствоується війсьмова техніка, вже випробувана в В'єтнамі.

(АПН).

Запрошує „Прометей“

Львів, кілька років у середній школі № 31 працює клуб „ПРОМЕТЕЙ“. ШКОЛЯРІ ЗВІРАЮТЬ МАТЕРІАЛИ ПРО УЧАСНИКІВ ВИЗВОЛЕННЯ МІСТА ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРНИКІВ, РОВЛЯТЬ ПОХОДИ ПО МІСЦЯХ БОЙОВОЇ СЛАВИ, ЧАСТІ ГОСТІ КЛУБУ — ЗНАТНІ ТРУДІВНИКИ ПІДПРИЄМСТВ, ВЕТЕРАНИ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ.

НА ЗНІМКУ: ВЕТЕРАНИ ВІЙНИ ГРИГОРІЙ ФЕДОРОВИЧ ХАЦКО (ЛІВОРУЧ) І ПЕТРО КУЗЬМИЧ ЧИКИН ДІЛЯТЬСЯ СПОГАДАМИ З СТАРШОКЛАСНИКАМИ.

Фото В. ПЕСЛЯКА.
(Фотохроніка РАТАУ).

ФУТБОЛ

Закінчилася першість Міністерства освіти УРСР з футболу серед юнаків 1965—1966 років народження. У всіх її етапах узали участь 237 команд дитячо-юнацьких спортивних шкіл. У фінальних поєдинках, які відбувалися в місті Чорткові, що на Тернопільщині, за звання найкращих боролися чотири колективи з Києва, Кіровограда, Херсона і Тернополя. Нашу область представляли вихованці спеціалізованої дитячо-юнацької спортивної школи відділу народної освіти обласного центру (директор Ю. Калашніков). Перший матч кіровоградці провели з киянами і програли — 2:0. Обидва голи у ворота столичних спортсменів забив капітан команди дев'ятикласник середньої школи № 30

Дарунок Ігоря Різниченка

Ігор Різниченко. З таким же результатом тернопільці завдали поразки херсонцям.

У матчі за вищі нагороди зустрілися тернопільці і кіровоградці. Перший тайм зіграв виїзною. За п'ятнадцять хвилин до фінальної сирени організаторам змагань вдалося провести єдиний гол, який і виявився переможним. Кіровоградці стали другим призерами. Крім капітана, добре провели всі поєдинки воротар учень дев'ятого класу школи № 32 Володимир Ротару, його однокласник центральний захисник Олександр Данченко і нападуючий, дев'ятикласник п'ятнадцятої школи Віталій Єгоров.

ПЕРЕДІ мною — номер журналу „Авиация и космонавтика“. На одній з його сторінок поруч зі стрімким червонозорим штурмовиком ІЛ-2 — грізною машиною періоду Великої Вітчизняної війни — портрет льотчика в погонах молодшого лейтенанта з кількома орденами на грудях. Акуратним, чітким почерком просто по друкованому тексту виведено: «І. О. Медведєв — мужній людини, справжньому комуністові з щирим захопленням. Автор». Не знаю, яким уперше побачив свого героя підполковник А. Хоробрих — автор нарисів „Бойова молодість“. Мені довелося познайомитися з Іваном Олексійовичем Медведєвим через тридцять п'ять років після того, як він зробив останній свій бойовий виліт.

... Двоцятити́сний комсомолець Іван Медведєв усе-таки домогся свого — його направили на фронт. Довго переконував командування військової школи пілотів, що його місце не в стінах школи на посаді

інструктора, а там, на фронті, де б'ються з ворогом його ровесники-комсомольці. І ось молодший лейтенант на передовій, в ескадрильї Івана Павлюченка, досвідченого пілота, майстра штурмування. Вже в першому бойовому вильоті комекс переконався, що з Медведєва вийде справжній льотчик. І наступного разу він послав його в парі з майором Григорієм Бадініним на відвідальне завдання — розвідка і знищення фашистського аеродрому. Складність полягала в тому, що штурмовики йшли без прикриття винищувачів. Іван з Григорієм блискуче справилися із завданням. Вони так несподівано напали на аеродром ворога, що гітлерівські зенітки не встигли навіть відкрити вогонь. Штурмовики вивели з ладу ангар, підпалили чотири літаки, зробили вдалу аерофото зйомку ще одного аеродрому.

В ІЙСЬКОВІ льотчики добре знали, що вони будь-якої миті можуть зіткнутися в повітрі з ворогом. І завжди готували

НА УРОК МУЖНОСТІ

...І НЕБО ТАКЕ ГОЛУБЕ

вступити в бій. Якоюсь після вдалого штурмування німецького об'єкта Іван Медведєв повертався зі своєю ескадрильєю на базу. Ідучи крайнім, він раптом помітив фашистського ІО-87. Молодшому лейтенантові було добре відомо, що у нього лишилися всього чотири снаряди. Пропустити ворога? Нізащо. І він дає стрільцю команду:

— Атакуємо!
Так Іван Медведєв відкрив особистий рахунок збитим ворожим літаком. Поступово той рахунок зростає, як зростає й майстерність пілота. Був випадок, коли четвірка штурмовиків на чолі з Медведєвим відбила атаку «юнкерсів», які приготувалися напасти на нашу піхоту.

Сили були нерівні, ворог переважав кількісно. До того ж штурмовик не винищував. Та фашисти не могли стримати натиску радянських асів. Вони розігнали гітлерівців, збивши кількох із них, а потім пройшли брижним над хрестатом автоколонною.

МЕНІ невідомо, яким знав свого героя підполковник Хоробрих. Для мене Іван Олексійович Медведєв назавжди запам'ятовується таким, яким я побачив його вперше через тридцять п'ять років після Перемоги. Невисока, міцного побудови постать. Завжди чисто поголений, підтягнутий, спокійний, розсудливий. Нічого особливого в зовнішності. Нічого. Хіба що тільки голова. Вся немов укрита бі-

лим-білим інсеем. А йому ж тріхи більше п'ятдесяти. ...Наші війська готувалися до проведення Львівської операції. Командування фронтом поставило перед полком штурмовиків завдання — розвідати сили гітлерівців на ділянці залізниці Золочів — Львів. Два екіпажі, послані туди раніше, не повернулися.

— На вас уся надія, — сказав Іванові командир полку.

Виправдати ту надію, дозволити дані в штаб будьякою ціною! Такий наказ дав собі комуніст Медведєв. Він веде штурмовик над верхівками дерев, над самим залізничним полотном. Пильно розглядають усе навкруг Іван Медведєв і стрілець Борис Чиркін. Є! Внизу — ешелон з танками. Негайно передає по радіо своїм. Та що це? По темніло нараз в очах, обпекло руки, ззелю ноги. Іван інстинктивно тягне ручку управління на себе, літак круто здіймається вгору. Поруч майнув хрестомі «мессершмітт». І тут же кулеметною чергою

Чиркін прошив бороду. А Іван думав про одне — треба буд-що вирівняти машину, пробитися крізь завіси зенітного вогню, відірватися від німецьких винищувачів.

... Роки беруть своє. Через стан здоров'я полковник Медведєв довелось полишити авіацію. Та колишній фронтовик дозволив собі лише дати команду «вільно», не скадавши «розійдись». Комуніст знову на фронті — на мирному. Сьогодні він начальник відділу кадрів комбінату «Кіровоградський буд». І коли вам зустрінься сиволосий невисокий чоловік з чотирма орденами Червоного Прапора, двома орденами Червоної Зірки, медалями СРСР та братньої Чехословаччини, низько вклоніться йому: він один із тих, хто в тяжку годину очищує від фашистської погані теке голубе і прскресне небо.

Ю. МАТІВОС.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

ЗАМІСТЬ ФЕЙЛЕТОНА

РЕСТОРАН для одних це місце розваг, для других — відпочинку. А для третіх (іх так мало) — єдина точка, де вони, на їхню думку, могли б смачно пообідати. Для Марії та Макаріана Бренско... Та про це потім. Адже життя працює тут, і не без інтересу. Посудіть самі... А тим, краше покажемо отакі характеру для ресторану «Віс» ситуацію. Дійові особи: Марія Макаріана і Той що прагне пообідати (для зручності назвемо його Іваном Васильовичем).

Іван Васильович обводив поглядом зал у пошуках меню. Ніде не знаходить. Поглядає на двері, звідки має з'явитися офіціантка, але її все ще немає. Тек триває довго. Нарешті виходить офіціантка.

Марія Макаріана. Я вас слухаю.

Іван Васильович. Меню подивитися б.

Марія Макаріана. Від меню ситий не будеш. Я вам снажу, що у нас готове.

Іван Васильович. Кажіть, бо вже геть живіт підвело.

Марія Макаріана. На перше — борщ, на друге — ескалоп, котлета.

Іван Васильович. Так то ж порційні страви...

„МЕНІ Б МЕНЮ...“

Марія Макаріана. Хай це вас не хвилює.

Офіціантка зникає. Іван Васильович терпляче чекає. Нарешті йому подають борщ. Він хапає ложку і зачерпнув страви. Перша проба виявилася невдалою. На обличчі з'явилася болісна гримаса. Іван Васильович подумав і почав вивчати страву візуально. — Ні, по-жоду на борщ. І червонувате, і кисле. Тільки ж запах...

Відклавши ложку, гість ресторану оптимістично подумав: «Почекаємо другого». Дочекався. Друге (відбивна котлета) з грибом упало на стіл. Іван Васильович ударив по ній виделкою. Не пробив. «Ну й жертівниця ж ця офіціантка», подумав. — Замість відбивної шмат цеглини поклав.

— Шанозна, — люб'язно звернувся він до своєї готувальниці, — а це їсти можна?

— Можна, — спокійно відповідала.

У Івана Васильовича урвався терпець:

— Покличте, будь ласка, директора.

«І де воно таке взялося?» — подумала офіціантка, і посміхнулася: — А директора немає.

— Як?

— Геть немає, перейшов на іншу роботу.

Такого удару гість не чекав. Розгубився на мить. Тільки на мить.

— Тоді, будь ласка, шеф-кухар.

Тепер уже розгубився офіціантка.

— І книгу скарг та пропозицій, — завадав смертельного удару Іван Васильович. Шеф-кухар повагом вийшло з кухні. Оглянувши її, гість вирішив краще не сперечатися.

— Мені б книгу, — тихо мовив.

Голос у шеф-кухаря виявився тендітним і лагідним.

— Я вам страви заміню. Це все ті, діачата-практиканти.

Гість відразу відчув слабіше місце протиника.

— Книгу мені! Скарг і пропозицій!

— А-а! Книгу?! — Оці шеф-кухаря зловісно збликнули.

Іван Васильович скопив плащ і, приховуючи острах, повагом рушив до дверей.

Як з'ясувалося потім, ніяких практиканток у ресторані «Віс» не було. Кухарі користуючись відсутністю директора (він справді перейшов на іншу роботу), готували недоброякісні страви, а офіціантки тримали зал для відвідувачів в антисанітарному стані, не подавали меню, що дозволило їм брати з людей стільки скільки зможуться. Аж до перевірки їх неможливо ціни в меню. Свою ж недобалість і неохайність вони переклали на уявних діачат.

Карел Чапек радив закінчувати фейлетони таким запитанням: «Куди дивиться... такий-то?» Хочеться й нам запитати: «Куди дивиться голова Маловісківської райспоживспілки Андрій Васильович Бурлаченко? І куди дивиться районний штаб «Комсомольського прожектора»? І куди дивиться останньому «і» ми напевно матеріал на розслідування.

В. ІВАНОВ.

Кіровоградський державний педагогічний інститут імені О. С. Пушкіна

ПРИЙМАЄ СЛУХАЧІВ

на денне підготовче відділення

на такі спеціальності: фізика і математика, фізичне виховання, російська мова і література, українська мова і література, музика і спів, англійська мова, педагогіка і методика початкового навчання.

На відділення приймають громадян із закінченою середньою освітою з числа передових робітників, колгоспників і звільнених у запас із лав Радянської Армії та Військово-Морської Флоту за направленням промислових підприємств, будівлі підприємств транспорту і зв'язу, геологорозвідувальних і топографогеодезичних підприємств і промислових об'єктів у сільському господарстві, а також командування військових частин за рішенням загальних зборів і рекомендаціями партійних, комсомольських та профспілкових організацій.

Вступники на підготовче відділення повинні мати не менше одного року безперервного стажу на останньому місці роботи, не рахуючи часу роботи учнем.

Слухачів забезпечують стипендією і гуртожитком. Після закінчення навчання й успішного складання випускних екзаменів слухачів зараховують студентами перших курсів відповідних факультетів стаціонару.

Приймання документів — з 1 жовтня по 10 листопада (для звільнених з лав армії посени — по 15 січня). Співбесіди — з 11 по 25 листопада.

Початок занять з 1 грудня.

Строк навчання — 8 місяців.

Вступники подають заяву на ім'я ректора, направлення встановленого зразка, характеристику, підписану керівниками підприємства (військової частини), партійної, комсомольської і профспілкової організації, завірену печаткою, документ про середню освіту (оригінал), витяг з трудової книжки (книжки колгоспника), завірений керівником підприємства (колгоспу) медичну довідку (форма № 286), шість фотозерток (3×4см).

Звертатися на адресу: 316050, м. Кіровоград, вул. Шевченка, 1, кім. № 5. Тел. 29-52-28.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському яз. не.

ВН 03161.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патриотичного виховання та спорту — 2-45-33; фотолaboratoria — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

Зам. № 511.

Тираж 54000.